

รายงานการเข้าร่วมฝึกอบรมโครงการ

Workshop on Policies for Engaging Persons with Disabilities in Agriculture

(Implementing Organization: APO Secretariat)

รหัสโครงการ 23-CL-20-GE-WSP-A

ซึ่งเป็นการอบรมผ่านช่องทาง Online Virtual Session (ZOOM):

เวลา 14:00pm-17:30pm (Japan Time) หรือ 13.0-16.30 ตามเวลาประเทศไทย วันที่ 3-5 ตุลาคม 2566

ผู้จัดทำ นายธีรศักดิ์ โกเมฆ ตำแหน่ง วิศวกร กรมวิชาการเกษตร

ตามที่ข้าพเจ้าได้รับการตอบรับให้เข้าร่วมอบรมนั้น มีเนื้อหาการอบรมรวมทั้งการประมวลผลจากการอบรมและแสดงข้อมูลจากประเทศสมาชิก รายละเอียดดังนี้

ส่วนที่ 1 เนื้อหา/องค์ความรู้จากการเข้าร่วมโครงการ

1.1 ที่มาหรือวัตถุประสงค์ของโครงการ

ในการอบรมโครงการ Workshop on Policies for Engaging Persons with Disabilities in Agriculture (Implementing Organization: APO Secretariat) นั้น เนื้อหาจะกล่าวถึงปัญหาและอุปสรรคของผู้พิการในการเข้าถึงอาชีพ และหลายสิ่งหลายอย่างในสังคมที่คนพิการได้รับต่างจากบุคคลทั่วไป และเป็นการหาแนวทางในการช่วยเหลือส่งเสริมคนพิการให้เข้าถึงโอกาสในการประกอบอาชีพในสังคมโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในภาคการเกษตรต่อไป

1.2 เนื้อหา/องค์ความรู้จากการเข้าร่วมกิจกรรม

ในการอบรมนั้น จะกล่าวถึงจำนวนผู้พิการและการมีงานทำของบุคคลเหล่านั้นในแต่ละประเทศ โดยส่วนใหญ่ประเทศที่ประสบปัญหาคือ ประเทศรายได้ต่ำที่ผ่านภัยสงครามและมีผู้พิการตกค้างมาก เช่น ลาว กัมพูชา เวียดนาม ซึ่งผู้พิการเหล่านี้ไม่มีการช่วยเหลือจากภาครัฐเท่าใดนักจากงบประมาณที่จำกัด ซึ่งแนวทางที่เหมาะสม จะต้องเป็นการสร้างโมเดลที่เหมาะสมกับแต่ละพื้นที่ และนำมาปรับใช้ ซึ่งมีตัวอย่างที่ถูกต้องจากกาวิจัยของประเทศญี่ปุ่น โดย Gifu University ซึ่งได้จัดทำแนวทางที่เหมาะสมในการเพิ่มการจ้างงานคนพิการ ดังจะกล่าวต่อไปนี้

1.3 แนวทางการเพิ่มศักยภาพคนพิการและเพิ่มการจ้างงานที่ทั่วโลกควรนำมาปรับใช้

ที่มานั้น เกิดจาก มหาวิทยาลัย Gifu เป็นสถาบันการศึกษาด้านเกษตรและประมงที่เก่าแก่ของญี่ปุ่นแต่เมื่อประสบปัญหาผู้สูงอายุเกษียณ แรงงานในสถาบันลดลง ดัง Figure 1 รวมทั้งงบประมาณที่จำกัด และมีผู้พิการในสังคมเพิ่มขึ้น จึงได้หาแนวทางแก้ไข ด้วยการจัดทำโครงการจ้างผู้พิการถาวร ชื่อว่าโครงการ “Potential People of Disability in Agriculture, as Social Farming in Japan” ซึ่งจะกล่าวดังข้อ 1.4

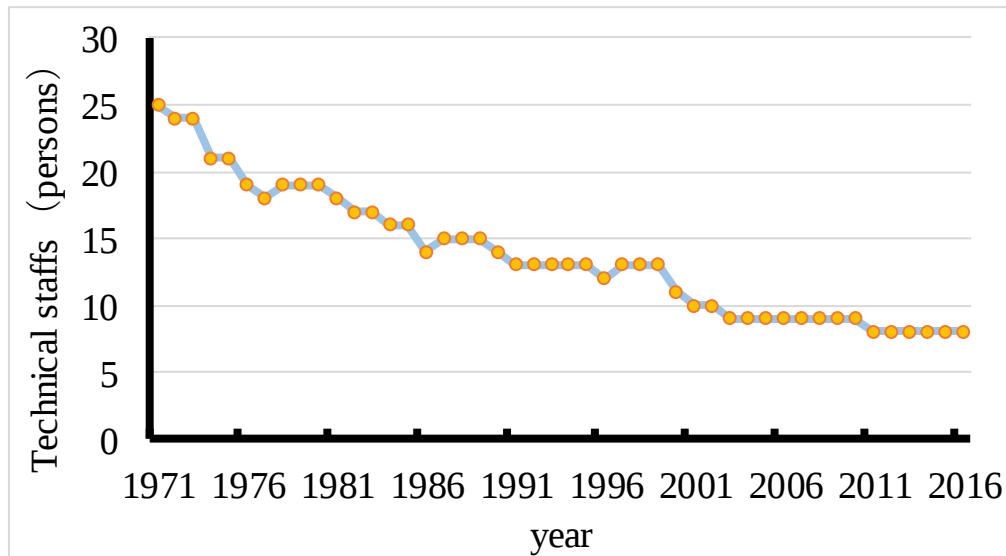

Figure 1 : Staff in Gifu University

1.4 รูปแบบการจัดทำโครงการ “Potential People of Disability in Agriculture, as Social Farming in Japan”

ในการจัดทำโครงการ การเพิ่มโอกาสคนพิการในด้านการเกษตร กับเกษตรกรเพื่อสังคมในญี่ปุ่น (“Potential People of Disability in Agriculture, as Social Farming in Japan”) นั้น เริ่มจากการประเมินสภาพคนพิการทั่วโลก ดัง Figure 2 และ Figure 4

Figure 2 : Congenital legless country girl, in Bangladesh

Figure 3 : Farmer who lost one leg in an accident,in Thailand

และนำมาทดสอบเปรียบเทียบจำลองสภาพให้คนทั่วไปทดลองเป็นผู้พิการ ดัง Figure 4

Figure 4 : A woman with one arm limp sowing seeds, in Japan

เมื่อประเมินถึงศักยภาพและลักษณะของงานที่คนพิการสามารถทำงานในแต่ละส่วนได้แล้ว จึงเริ่มโครงการเปิดรับคนพิการเข้ามาในสถาบันและกระทำผ่านโครงการวิจัย “ความท้าทายในการพัฒนาขึ้นเพื่อเป็นงานวิจัยของผู้มีโอกาสมือพิการในด้านการเกษตรในฐานะเกษตรกรรมเพื่อสังคม (The challenge of developed as research of Potential People with Disabilities in Agriculture, as Social Farming.) ”

ซึ่งในงานวิจัยนี้ มีขั้นตอนการดำเนินงานดังนี้

ขั้นตอนงานวิจัย

- 1) เริ่มการจ้างงานผู้พิการ โดยเฉพาะผู้ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาเล็กน้อย เป็นพนักงานพาร์ทไทม์ ดังแสดงใน Figure 5

Figure 5 Weeding with a mower by a disabled person working on a farm by especially mild intellectual disability person

- 2) การรับการฝึกงานจากนักเรียนโรงเรียนที่มีความต้องการฟื้นฟูเด็กพิเศษหรือคนพิการระยะยาว 2~3 คนต่อปี และมีหลักสูตรระยะสั้น 1~4 สัปดาห์ต่อคน
- 3) การรับนักเรียนจากโรงเรียนที่มีความต้องการฟื้นฟูเด็กพิเศษหรือเด็กพิการมาฝึกภาคปฏิบัติ 2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ จำนวนนักเรียน 5 ถึง 15 คน ดังแสดงใน Figure 6

Figure 6. Fruit tree harvesting by special needs school students

ซึ่งจากการกระจายงานให้นักเรียนนักศึกษาและผู้พิการ นั้น จะต้องปรับเปลี่ยนลักษณะงานให้เหมาะสมกับความพิการ เช่น ผู้พิการขา จะต้องทำงานในสำนักงาน หรืองานลักษณะหลังการเก็บเกี่ยว ผู้พิการอวัยวะอื่นที่สามารถเดินเข้าแปลงได้ สามารถทำงานในแปลง แต่มีเครื่องมือช่วยการทำงาน เป็นต้น

4) ขยายผลผลิตผลทางการเกษตรของมหาวิทยาลัยและความร่วมมือกับภาคส่วนต่างๆ ให้ช่วยนำไปขายในเชิงพาณิชย์

5) มหาวิทยาลัยทำสัญญาร่วมมือด้านการกระจายผลผลิตการเกษตรและสวัสดิการให้กับนักศึกษาและคนพิการร่วมกับหน่วยงานโดยรอบ

ซึ่งจากการวิจัยที่ได้ประสบผลสำเร็จ มีการขยายโมเดลการวิจัยนี้ ไปสู่ประเทศสมาชิก อาทิเช่น การวิจัยการนำผู้พิการฝึกงานในสถานศึกษาและสหกรณ์อย่างเหมาะสมกับความพิการ ดังแสดงใน Figure 7 Figure 8 และ Figure 9

Figure 7 : Disabled persons work at a work shell of their cooperatives

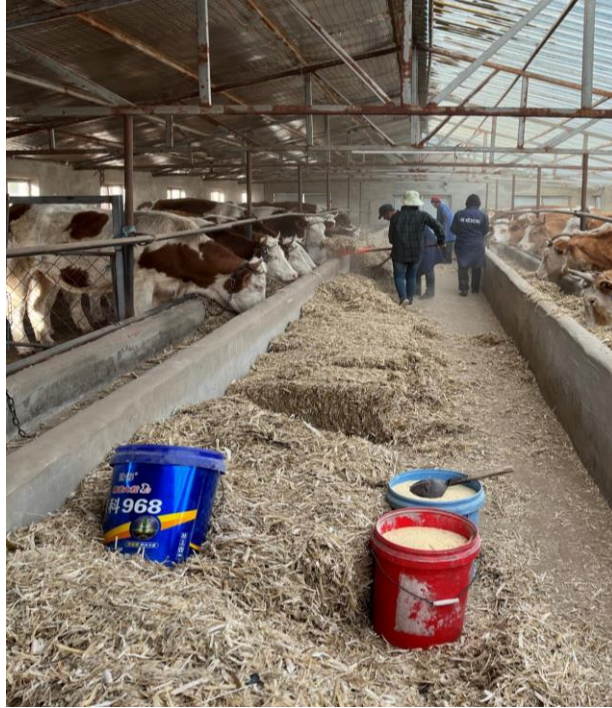

Figure 8 : Disabled persons feed milky cows of cooperatives

Figure 9 : Disabled persons take care his own sheep

ซึ่งจากโมเดลที่ได้รับ ทำให้มีแนวทางขยายผลการจ้างงานผู้พิการสู่ประเทศสมาชิกอื่นๆ ต่อไป

ส่วนที่ 2 การประมวลผลการประเมินความเข้าใจจากผู้เข้าร่วมอบรม เรื่องอุปสรรคในการเข้าถึงโอกาสของผู้พิการในภาคเกษตรกรรม

ในการอบรม หลังจากรับทราบเนื้อหาแล้ว จึงมีการแบ่งกลุ่มและประมวลผลจากการนำความรู้ไปประเมินสถานการณ์จริงที่สมาชิกแต่ละประเทศประสบและร่วมกันประเมินแนวทางแก้ไข

Group A กลุ่มตัวแทนประเทศ Cambodia Fiji Vietnam Mongolia

รายการอุปสรรคต่อผู้พิการ

อุปสรรคทางกายภาพ

- บันได/ ชั้นบันไดในสถานประกอบการเกษตรกรรม ไม่มีทางลาดควบคู่กัน
- ขาดประตูเปิด-ปิด อัตโนมัติ
- ทางเดินแคบเกินไปสำหรับเก้าอี้ล้อเลื่อน
- แสงสว่างในสนามน้อยสำหรับผู้มีความบกพร่องทางการมองเห็น
- ชั้นวางของสูงกว่าที่ผู้นั่งรถเข็นจะเอื้อมได้
- การเข้าถึงพื้นที่ทั่วไปไม่สะดวกนัก เนื่องจากโต๊ะสำหรับเก้าอี้รถเข็นไม่รองรับ

อุปสรรคด้านทัศนคติ:

- ตราบาเกี่ยวกับการเป็นคนพิการ
- การเลือกปฏิบัติต่อผู้พิการ
- ตั้งแง่สันนิษฐานว่าผู้พิการจะไม่เกิดประสิทธิผลในการทำการเกษตร
- ความเชื่อโชคลางเกี่ยวกับความพิการเป็นโรคติดต่อ
- อคติในสังคมต่อผู้พิการหรือสตรี

อุปสรรคด้านหน่วยงานประสาณงานของรัฐและเอกชน

- ขาดนโยบายในการอำนวยความสะดวกแก่ผู้พิการ
- ไม่มีโควตาการจ้างงานเฉพาะสำหรับคนพิการให้อยู่ในสังคม
- การเลือกปฏิบัติด้านค่าจ้างแรงงานชายและหญิงในภาคเกษตรกรรม

มุมมองการตั้งคำถามที่ต้องกลับไปประเมินจากภาครัฐและสังคมของประเทศตนเอง ที่มีต่อการพัฒนากระบวนการให้โอกาสผู้พิการเข้าถึงงานในอนาคตที่ต้องการให้มีในแต่ละประเทศ เพื่อการปรับปรุงนโยบายรวม

เครื่องมือและอุปกรณ์การเกษตรผู้พิการจะเข้าถึงได้อย่างไร

- มีการปรับเปลี่ยนใดๆ ที่สามารถทำให้ผู้พิการใช้งานง่ายขึ้นหรือไม่
- มีการฝึกอบรมที่เพียงพอเกี่ยวกับวิธีการใช้อุปกรณ์การเกษตรอย่างมีประสิทธิภาพและปลอดภัยต่อผู้พิการหรือไม่
- มีบริการสนับสนุนผู้พิการอะไรบ้าง
- มีบริการใดบ้างที่ผู้พิการรู้สึกว่ายากหรือควรปรับปรุงหรือไม่
- สังคมมีโอกาสดำรงงานที่เท่าเทียมกันในภาคเกษตรกรรมสำหรับชุมชนผู้พิการหรือไม่
- ผู้พิการทราบถึงนโยบายหรือโครงการของรัฐบาลที่สนับสนุนผู้พิการในภาคเกษตรกรรมหรือไม่
- ชุมชนรับรู้ถึงคนพิการที่ทำงานในภาคเกษตรกรรมอย่างไร
- มีความเข้าใจผิดหรือทัศนคติแบบเหมารวมใดๆ ที่ผู้พิการต้องการให้สังคมแก้ไขหรือไม่

- คนทั่วไปสามารถแบ่งปันประสบการณ์ส่วนตัวในการทำงานด้านการเกษตรให้ผู้พิการได้หรือไม่
- ที่ผ่านมาผู้พิการเผชิญความท้าทายอะไรบ้างในภาคการเกษตร และพวกเขาเอาชนะมันได้อย่างไร

เครื่องมือและอุปกรณ์การเกษตรผู้พิการจะเข้าถึงได้อย่างไร

- มีการปรับเปลี่ยนใด ๆ ที่สามารถทำให้ผู้พิการใช้งานง่ายขึ้นหรือไม่

กลุ่ม B ตัวแทนจากประเทศ India Nepal Pakistan

อุปสรรคด้านทัศนคติ:

- พวกเขาไม่ได้รับการยอมรับและผู้คนไม่อนุญาตให้พวกเขาได้ตอบ
- การเลือกปฏิบัติจากเพื่อนสมาชิก/สังคมโดยทั่วไป
- ความสงสารและพฤติกรรมอุปถัมภ์
- การพึ่งพาอาศัยกัน
- การจ้างงานไม่พร้อม

อุปสรรคด้านสิ่งแวดล้อม:

- การสนับสนุนทางเทคโนโลยีที่ไม่เหมาะสม
- การเข้าถึงฟาร์มของพวกเขา
- การเก็บเกี่ยวพืชผล/ต้นไม้
- ปัญหาการเคลื่อนย้าย / การขนส่ง
- การเข้าไม่ถึงตลาด

อุปสรรคทางสถาบันของรัฐและสถาบันการเงิน

- ไม่มีนโยบายอำนวยความสะดวกในสถานที่ทำงาน
- การเข้าถึงทรัพยากรทางการเงินอย่างจำกัด เช่น การกู้ยืมเนื่องจากการเลือกปฏิบัติในการให้กู้ยืม

ผู้มีส่วนได้เสียที่จะปรึกษา:

- บุคคลทุกพลภาพ
- องค์กรภาคประชาสังคม
- เจ้าหน้าที่/เจ้าหน้าที่เกษตรท้องถิ่น
- ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ
- สถาบันของรัฐ

คำถามที่มีต่อนโยบายคนพิการ:

- ชุมชนจะมั่นใจได้อย่างไรว่ามีการจัดเตรียมการขนส่ง/การเคลื่อนย้ายที่เหมาะสมซึ่งผู้พิการสามารถเข้าถึงได้ง่าย
- มีเครื่องมือ/อุปกรณ์ที่เหมาะสมเพื่ออำนวยความสะดวกให้คนพิการในการเก็บเกี่ยวพืชผล/ต้นไม้หรือไม่
- คุณมีเครื่องมือเก็บเกี่ยวแบบใช้เครื่องจักรติดตัวหรือไม่ และถ้ามีความช่วยเหลือใดๆ ที่ได้รับจากรัฐบาล/สังคมหรือไม่
- มีหน่วยงานใดติดต่อคุณในช่วงห้าปีที่ผ่านมา
- ทัศนคติเชิงลบและการตีตราทางสังคมส่งผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตและโอกาสของผู้พิการในสังคมของเราในด้านใดบ้าง
- เราจะมีส่วนร่วมกับสังคมของเราเพื่อทำให้ผู้พิการมีประสิทธิผลมากขึ้นโดยการสนับสนุนพวกเขาแทนที่จะแสดงความสงสารและเพิกเฉยต่อพวกเขาได้อย่างไร
- เราจะให้การสนับสนุนทางเทคโนโลยีเพิ่มเติมแก่ผู้พิการในการทำกิจกรรมในแต่ละวันได้อย่างไร

- พวกเขามีสิ่งอำนวยความสะดวกส่วนตัวแยกต่างหากหรือไม่
- มีการเลือกปฏิบัติทางเพศหรือไม่

กลุ่ม C ตัวแทนประเทศ Philippine Indonesia Pakistan Mongolia Thailand

อุปสรรคทางกายภาพ

- โครงสร้างพื้นฐานที่ไม่สามารถเข้าถึงได้: อาคาร การขนส่งสาธารณะ และพื้นที่สาธารณะที่ไม่มีทางลาด ลิฟต์ หรือป้ายที่เหมาะสมสามารถจำกัดการเคลื่อนไหวได้
- ฟาร์ม เครื่องจักร และทุ่งนาไม่สามารถเข้าถึงได้ง่ายสำหรับคนพิการ
- เครื่องจักรและฟาร์มสามารถจัดการได้และทำให้สามารถเข้าถึงได้ตามความเหมาะสมของคนพิการ ซึ่งอาจเป็นสิ่งอำนวยความสะดวกที่ดีสำหรับพวกเขา

อุปสรรคด้านสถาบัน:

- ปัญหาสินเชื่อกของธนาคาร มันเป็นเรื่องเหมือนอุปสรรคทางสถาบันมากกว่า บางครั้งรหัสธนาคารไม่สามารถทำซ้ำได้โดยผู้พิการ ดังนั้นจึงกลายเป็นปัญหา

อุปสรรคด้านทัศนคติ:

- พวกเขากลัวการเคลื่อนไหว พวกเขาจึงไม่เต็มใจที่จะแสดงความพิการ บางครั้งครอบครัวก็ซ่อนพวกเขาจากสาธารณะหรือสถาบันต่างๆ

อุปสรรคจากสังคม:

- ขาดอุปกรณ์ช่วยเหลือ
- การไม่สามารถเข้าถึงเก้าอี้รถเข็น เครื่องช่วยฟัง หรือเทคโนโลยีช่วยเหลืออื่นๆ อาจเป็นอุปสรรคต่อกิจกรรมในแต่ละวัน

อุปสรรคทางสังคมและทัศนคติ:

- การตีตราและการเลือกปฏิบัติ การเหมารวมเชิงลบและความเข้าใจผิดเกี่ยวกับความพิการอาจนำไปสู่การกีดกันทางสังคมและการเลือกปฏิบัติ
- การขาดความตระหนัก ผู้คนอาจไม่ตระหนักถึงความต้องการและความสามารถของบุคคลที่มีความพิการ ซึ่งนำไปสู่การกีดกันหรือละเลยโดยไม่ตั้งใจ

อุปสรรคในการสื่อสาร (สิ่งแวดล้อม/สังคม):

- ข้อมูลที่เข้าถึงไม่ได้ สื่อสิ่งพิมพ์ เว็บไซต์ และประกาศสาธารณะที่ไม่มีในรูปแบบที่เข้าถึงได้ (เช่น อักษรเบรลล์ ตัวพิมพ์ขนาดใหญ่ หรือโปรแกรมอ่านหน้าจอดิจิทัล) อาจทำให้ข้อมูลไม่สามารถเข้าถึงได้
- การตีความภาษามืออย่างจำกัด: คนหูหนวกอาจประสบปัญหาในการเข้าถึงข้อมูลเมื่อไม่มีบริการล่ามภาษามือ

อุปสรรคทางเศรษฐกิจ (สิ่งแวดล้อม):

- โอกาสในการจ้างงานที่จำกัด การเลือกปฏิบัติในการจ้างงานและสถานที่ทำงานที่ไม่สามารถเข้าถึงได้ อาจทำให้การทำงานและรักษาการจ้างงานไว้เป็นเรื่องท้าทายสำหรับบุคคลทุพพลภาพ
- ความท้าทายทางการเงิน ค่ารักษาพยาบาลที่สูงและค่าใช้จ่ายเพิ่มเติมที่เกี่ยวข้องกับความพิการอาจนำไปสู่ความเครียดทางการเงินและทรัพยากรที่จำกัด

อุปสรรคด้านการขนส่ง (สิ่งแวดล้อม):

- การขนส่งสาธารณะที่ไม่สามารถเข้าถึงได้ ยานพาหนะสำหรับผู้พิการที่มีจำนวนจำกัดและตัวเลือกการขนส่งสาธารณะสามารถจำกัดการเคลื่อนไหวและความเป็นอิสระได้

•ขาดข้อมูลที่เข้าถึงได้ ตารางการขนส่งสาธารณะและข้อมูลเส้นทางอาจไม่สามารถใช้ได้ในรูปแบบที่บุคคลทุพพลภาพสามารถใช้ได้

อุปสรรคทางการศึกษา (สิ่งแวดล้อม):

• การสนับสนุนที่ไม่เพียงพอในโรงเรียน นักเรียนที่มีความพิการอาจเผชิญกับอุปสรรคในการเข้าถึงที่พักและบริการสนับสนุนที่เหมาะสมในสภาพแวดล้อมทางการศึกษา การกลั่นแกล้งและการแยกตัวทางสังคม ทักษะการคิดเชิงลบและการขาดการไม่แบ่งแยกสามารถนำไปสู่การกลั่นแกล้งและการกีดกันในโรงเรียน

อุปสรรคด้านการดูแลสุขภาพ (สิ่งแวดล้อม):

• สิ่งอำนวยความสะดวกด้านการรักษาพยาบาลที่ไม่สามารถเข้าถึงได้ การไม่มีทางลาด โต๊ะสอบ หรืออุปกรณ์ที่รองรับผู้ทุพพลภาพอาจทำให้การเข้าถึงบริการด้านสุขภาพทำได้ยาก

• ความท้าทายในการสื่อสาร ผู้ให้บริการด้านสุขภาพอาจไม่ได้รับการฝึกอบรมเกี่ยวกับวิธีการสื่อสารที่บุคคลทุพพลภาพต่างๆ เข้าถึงได้

อุปสรรคทางกฎหมายและนโยบาย (สถาบัน):

• การคุ้มครองทางกฎหมายที่ไม่เพียงพอ กฎหมายสิทธิความพิการที่อ่อนแอหรือการบังคับใช้อย่างไม่ดีอาจส่งผลให้มีการเลือกปฏิบัติทางกฎหมายอย่างจำกัด

ที่พักไม่เพียงพอ (สิ่งแวดล้อม):

• นโยบายและแนวปฏิบัติที่ไม่กำหนดหรือจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกที่สมเหตุสมผลสำหรับบุคคลทุพพลภาพอาจสร้างอุปสรรคได้ ความพยายามในการจัดการกับอุปสรรคเหล่านี้ ได้แก่ การสนับสนุนสิทธิของผู้พิการ การดำเนินการและการบังคับใช้มาตรฐานการเข้าถึง การส่งเสริมความตระหนักรู้และการไม่แบ่งแยก และการให้บริการสนับสนุนและที่พักแก่บุคคลที่มีความพิการ การทำงานเพื่อสังคมที่เข้าถึงได้และครอบคลุมมากขึ้นเป็นสิ่งสำคัญเพื่อให้แน่ใจว่าทุกคนสามารถมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ในทุกด้านของชีวิต

การประเมินอุปสรรคจากทุกภาคส่วนในสังคมของแต่ละประเทศ

กลุ่มและบุคคลสำคัญบางส่วนที่ควรปรึกษาการระบุและจัดการกับอุปสรรคที่คนพิการต้องเผชิญมักจะเกี่ยวข้องกับการมีส่วนร่วมกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่หลากหลายเพื่อทำความเข้าใจอย่างครอบคลุมและดำเนินการเพื่อแก้ไขปัญหา

1. คนพิการ

เริ่มต้นด้วยการฟังประสบการณ์และข้อมูลเชิงลึกของบุคคลที่มีความพิการด้วยตนเอง พวกเขาสามารถให้ความรู้โดยตรงเกี่ยวกับความท้าทายที่พวกเขาเผชิญ รวมถึงความต้องการและความชอบเฉพาะของพวกเขา

2. องค์กรสนับสนุนความพิการ/องค์กรพัฒนาเอกชน

องค์กรไม่แสวงหากำไรและกลุ่มผู้สนับสนุนที่อุทิศตนเพื่อสิทธิด้านความพิการและการไม่แบ่งแยกเป็นแหล่งข้อมูลที่มีคุณค่า พวกเขามักจะทำการศึกษา สร้างความตระหนักรู้ และสนับสนุนการเปลี่ยนแปลงนโยบายเพื่อแก้ไขปัญหาที่เกี่ยวข้องกับความพิการ

3. หน่วยงานของรัฐ

ติดต่อหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องที่รับผิดชอบด้านบริการ สิทธิ และการเข้าถึงผู้พิการ ในหลายประเทศ มีแผนกหรือหน่วยงานเฉพาะที่ดูแลเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความพิการ และสามารถให้ข้อมูล คำแนะนำ และทรัพยากรได้

4. ผู้เชี่ยวชาญด้านการดูแลสุขภาพ

ผู้เชี่ยวชาญด้านการแพทย์ นักบำบัด และผู้เชี่ยวชาญด้านการฟื้นฟูสมรรถภาพที่ทำงานร่วมกับคนพิการสามารถให้ข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับอุปสรรคและแนวทางแก้ไขที่เกี่ยวข้องกับการดูแลสุขภาพได้

5. นักการศึกษาและเจ้าหน้าที่โรงเรียน

สิ่งเหล่านี้มีความสำคัญต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและทัศนคติ

สำหรับปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาและการเข้าถึงในโรงเรียนและมหาวิทยาลัย โพรตปรักษาครู ผู้ประสานงาน การศึกษาพิเศษ และผู้บริหารโรงเรียน

6. นายจ้างและผู้เชี่ยวชาญด้านการรวมสถานที่ทำงาน

ขอข้อมูลจากนายจ้างที่มีประสบการณ์ในการจ้างงานและอำนวยความสะดวกแก่บุคคลทุพพลภาพ องค์กรที่เชี่ยวชาญด้าน ความหลากหลายและการไม่แบ่งแยกในสถานที่ทำงานสามารถให้คำแนะนำได้เช่นกัน

7. ผู้เชี่ยวชาญด้านการเข้าถึง

ที่ปรึกษาด้านการเข้าถึงและผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบสากลสามารถเสนอความเชี่ยวชาญด้านการเข้าถึงทางกายภาพ และดิจิทัล และให้คำแนะนำในการทำให้สภาพแวดล้อมและผลิตภัณฑ์มีความครอบคลุมมากขึ้น

8. องค์กรชุมชน

องค์กรชุมชนท้องถิ่น เช่น กลุ่มสนับสนุนความพิการ ศูนย์ชุมชน และองค์กรทางศาสนา อาจมีข้อมูลเชิงลึกที่มีคุณค่า เกี่ยวกับความท้าทายและทรัพยากรในท้องถิ่นที่เฉพาะเจาะจง

9. นักวิจัยและนักวิชาการ

นักวิชาการและนักวิจัยที่เชี่ยวชาญด้านการศึกษาเรื่องความพิการ สังคมวิทยา จิตวิทยา และสาขาที่เกี่ยวข้อง มักจะ ทำการศึกษาและเผยแพร่งานวิจัยในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับความพิการ

10. ผู้เชี่ยวชาญด้านกฎหมายและนโยบาย

ผู้เชี่ยวชาญด้านกฎหมายที่เชี่ยวชาญด้านกฎหมายความพิการสามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับกฎหมายและข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง รวมถึงการขอความช่วยเหลือทางกฎหมายเพื่อจัดการกับการเลือกปฏิบัติ

11. นักพัฒนาเทคโนโลยีที่สามารถเข้าถึงได้

นักพัฒนาและผู้สนับสนุนเทคโนโลยีและซอฟต์แวร์ที่เข้าถึงได้สามารถให้ข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับโซลูชันการเข้าถึงและ ช่วยเหลือทางดิจิทัลได้

12. เจ้าหน้าที่ขนส่ง

ติดต่อหน่วยงานขนส่งและบริษัทต่างๆ เพื่อหารือเกี่ยวกับทางเลือกการขนส่งที่เข้าถึงได้และความท้าทายที่ผู้พิการต้อง เผชิญในแง่ของการเคลื่อนไหว

13. ผู้แทนราชการส่วนท้องถิ่น

มีส่วนร่วมกับเจ้าหน้าที่รัฐบาลท้องถิ่น รวมถึงสมาชิกสภาเมืองและนายกเทศมนตรี เพื่อหารือและสนับสนุนโครงสร้าง พื้นฐานที่สามารถเข้าถึงได้และบริการสาธารณะในระดับชุมชน เมื่อจัดการกับอุปสรรคที่ผู้พิการต้องเผชิญ จำเป็นอย่างยิ่งที่ จะต้องใช้ความคิดเห็นและมุมมองที่หลากหลายเพื่อพัฒนาแนวทางแก้ไขแบบองค์รวมและมีประสิทธิภาพ การทำงาน ร่วมกันระหว่างผู้มีส่วนได้ส่วนเสียเหล่านี้สามารถช่วยสร้างสังคมที่ครอบคลุมและเข้าถึงได้มากขึ้นสำหรับคนพิการ

14. สื่อมวลชน

สื่อมวลชนซึ่งมีหน้าที่ในสังคมส่วนหนึ่งและการทำหน้าที่รณรงค์ความตระหนักรู้ของประชาชนเกี่ยวกับคนพิการ

คำถามที่จะต้องนำไปประเมินอุปสรรคของคนพิการแต่ละประเทศ

ความพิการประเภทใดที่แพร่หลายในชุมชนหรือประชากรที่กำลังศึกษา

การทำความเข้าใจเกี่ยวกับความพิการเฉพาะด้านสามารถช่วยปรับแต่งโซลูชันให้ตรงกับความต้องการที่หลากหลายได้

อะไรคืออุปสรรคทางกายภาพต่อการเข้าถึงที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของคุณ

-สิ่งกีดขวางทางกายภาพในพื้นที่สาธารณะ อาคาร การคมนาคม และโครงสร้างพื้นฐาน

มีอุปสรรคต่อข้อมูลและการสื่อสารหรือไม่

-การเข้าถึงข้อมูลมีช่องว่างเล็กน้อยเนื่องจากข้อมูลสามารถเข้าถึงได้จากแหล่งต่างๆ เช่น เว็บไซต์ เอกสาร และวิธีการสื่อสาร

อะไรคืออุปสรรคและทัศนคติแบบเหมารวมที่คนพิการต้องเผชิญ

- คำตอบเช่นเดียวกับทัศนคติและความเข้าใจผิดทางสังคมที่นำไปสู่การเลือกปฏิบัติและการกีดกันผู้พิการออกจากสถานที่สาธารณะ

กลุ่ม 4. ตัวแทนจากประเทศ Philippine Indonesia Pakistan Mongolia Thailand

1 อุปสรรคในด้านต่างๆ

ด้านสิ่งแวดล้อม

1. ขาดสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการคมนาคม
2. อาคารไม่เป็นมิตรกับผู้พิการ
3. อาคารและอุปกรณ์ที่ไม่เหมาะสมถือเป็นอุปสรรคใหญ่ที่สุดในการจ้างงาน

ด้านสถาบัน/หน่วยงานของรัฐ

1. การขาดกลุ่มที่เป็นตัวแทนของชนกลุ่มน้อย/สมาคมกลุ่มสำหรับกลุ่ม
2. ไม่มีโครงการที่แน่นอนจากภาครัฐ
3. กฎระเบียบทางกฎหมายถือเป็นอุปสรรคใหญ่ที่สุดสำหรับคนพิการ
4. การให้คำปรึกษาด้านจิตวิทยาแก่คนพิการซึ่งมีแนวโน้มถูกกีดกันในสังคมเป็นสิ่งสำคัญ สิ่งที่สำคัญที่สุดคือการเชื่อว่าคุณสามารถทำงานได้

ด้านทัศนคติ

1. มุมมองตัดสินว่าผู้พิการต้องด้อยกว่าบุคคลปกติ
2. ขาดทักษะในการสื่อสารระหว่างคนปกติและผู้พิการ
3. ผู้พิการละอายความพิการของตนเอง ไม่มั่นใจในการทำงานที่ดีขึ้น
4. ผู้พิการอับอายต่อญาติของตนและสังคม
5. ประชาชนไม่มั่นใจในการให้คนพิการรับผิดชอบงานตามความเชี่ยวชาญของตน แต่พวกเขาจะได้รับงานพื้นฐานที่ต่ำกว่าความสามารถแทน

การวิเคราะห์อุปสรรคและการแก้ปัญหา(Barrier Analysis)

1. เราควรตรวจสอบอุปสรรคอะไรบ้าง
 - อุปกรณ์/เครื่องจักรที่เหมาะสมสำหรับคนพิการ
 - การเชื่อมโยงการคมนาคมขนส่งสินค้าเกษตรและการเข้าถึงตลาดท้องถิ่น
2. เราควรถามใครเกี่ยวกับอุปสรรคที่เราระบุเพื่อสอบสวน
 - รัฐบาลท้องถิ่นในเรื่องความพร้อมของเครื่องจักรกลการเกษตร
 - หน่วยงานรัฐบาลแห่งชาติด้านการเกษตรและสำนักงาน/หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
 - องค์กรพัฒนาเอกชนอื่นๆ ที่สามารถช่วยได้

3. เราควรถามคำถามอะไรเมื่อเข้าไปในท้องถิ่นเป้าหมายต่างๆ

- รายชื่อหลักของผู้พิการ
- ข้อมูลประชากรที่แน่นอนของผู้พิการ

ซึ่งจากข้อมูลการวิเคราะห์จากทุกประเทศ จะทำให้เราได้ทราบถึงปัญหาของแต่ละประเทศ และวางแผนทางแก้ไขที่เหมาะสมได้ต่อไป

ส่วนที่ 3 ประโยชน์ที่ได้รับและการขยายผลจากการเข้าร่วมโครงการ

ประโยชน์ต่อตนเอง

ได้รับความรู้เกี่ยวกับสถานการณ์การฝึกอาชีพของคนพิการในภาคการเกษตรของประเทศสมาชิก
ได้รับความรู้เรื่องการปรับตัวของคนพิการในสังคมประเทศต่างๆ
ได้แนวทางในการเพิ่มทักษะของคนพิการเพื่อปรับตัวสู่ยุคผู้สูงอายุที่ต้องการแรงงานพิการมาชดเชยแรงงานวัยทำงานปกติ
ได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นด้านการจัดการและเห็นตัวอย่างกรอบแนวทางการจัดการของประเทศต่าง ๆ

ประโยชน์ต่อหน่วยงานต้นสังกัด

ได้สร้างเครือข่ายความร่วมมือกับผู้เข้าร่วมโครงการจากประเทศต่าง ๆ เพื่อแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ และแนวทางการร่วมมือในอนาคตต่อไป

ประโยชน์ต่อสายงานหรือวงการวิชาชีพในหัวข้อนั้นๆ

ในฐานะนักวิจัยในหน่วยงานรัฐจะนำความรู้ที่ได้มาปรับใช้ในงานวิจัยพัฒนาเทคโนโลยี นวัตกรรม ตลอดจนถ่ายทอดความรู้ เพื่อเตรียมความพร้อมต่อการปรับตัวของวงการเกษตรสู่การเกษตรอัจฉริยะซึ่งผู้พิการสามารถมีส่วนร่วมได้ รวมทั้งให้คำปรึกษาแนะนำแก่องค์กรภาครัฐ ภาคเอกชนในพื้นที่รับผิดชอบ ในการปรับตัวของผู้ประกอบการทางเกษตรและคนพิการให้เข้ามามีส่วนร่วมกันทำการเกษตรสมัยใหม่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

กิจกรรมการขยายผลที่ได้ดำเนินการภายในระยะเวลา 90 วันนับจากวันสุดท้ายของโครงการ

หลังจากผ่านการอบรมในโครงการแล้ว ข้าพเจ้าได้นำความรู้ที่ได้รับจากการอบรมไปสอบถามและเก็บข้อมูลผู้พิการจากกลุ่มเกษตรกรในพื้นที่รับผิดชอบให้ได้รับทราบถึงปัญหาและอุปสรรคเกี่ยวกับคนพิการในพื้นที่เกษตร เพื่อนำมาประมวลผลหาแนวทางในการแก้ไขและพัฒนาในระยะยาว

กิจกรรมการขยายผลที่จะดำเนินการภายใน 6 เดือนหลังเข้าร่วมโครงการ

แผนงานที่จะดำเนินการในระยะเวลา 6 เดือนข้างหน้า จะดำเนินการนำไปประชาสัมพันธ์ให้กับกลุ่มเกษตรกร หน่วยงานภาครัฐ และส่วนอื่นที่เกี่ยวข้องเพื่อให้ทราบถึงแนวทางที่จะดึงศักยภาพจากคนพิการให้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของระบบการเกษตร

- สืบค้นข้อมูล วางแนวทางหาวิธีการวิจัยเรื่องจักรกลเกษตรสำหรับผู้พิการ เพิ่มขึ้น เช่นเครื่องจักรอัตโนมัติ สำหรับปลูกพืชในแปลง สำหรับผู้พิการ